

Uusi alku ei ollutkaan aivan sitä mistä haaveilin

Julkaistu 20.10.2015

Kerronpa tarinan minusta itsestäni. Erosin lasteni isästä heidän ollessaan 3 ja 5 vuorokautta. Suhde kaatui silloisen mieheni runsaaseen alkoholinkäyttöön ja lopulta väkivaltaan. Yksinhuoltajana ryhdyin yrittäjäksi. 3 vuotta jaksoin, niistä ajoista en voi väittää että olisi jäänyt kauheasti muistoja. Aina töissä, pienet lapset... Eräänä päivänä esikoiseni sanoi minulle: "äiti, miksi meidän pitää aina mennä, miksei voida olla vain kotona?" Istuin alas, havahduin. Sanoin, että kuules kohta voidaan olla kotona. Sanoin ketjusta itseni seuraavana päivänä irti. Työn uuvuttamana olin unohtanut ne 2 tärkeintä, lapset. Jäljelle jäi järjettömät verovelat..

Uusi alku uudella paikkakunnalla. Velkaa jottain 179 tuhatta, taistelua ja unettomia öitä. Periksi en antanut. Pääsin töihin unelmahommiin ja sitä kautta velkajärjestelyyn. Aurinko paistoi silloiseen risukasaan. Tapasin nykyisen mieheni, reissumiehen. Rakastettiin ja oltiin perhe. Haaveiltiin omasta talosta maalla. Puhuimme ja päätimme asioista yhdessä. Koska en pystynyt ottamaan lainaa, sovimme, että jos talo löytyy niin tottakai minä maksan puolet menoista. Sitten isäni kuoli. Elämäni pahin asia silloin, hän oli vain vähän yli 50. En halunnut enää jäädä nykyiselle asuinpaikalle, muistojen keskelle, halusin pois. Mieheni äiti oli myymässä taloaan. Mieheni saisi talon edullisesti, olihan tämä lapsuudenkoti ja hänen kotikaupunki. Mikäs siinä, kaupat tehtiin ja minä ja lapset vaihdettiin paikkakuntaa, ahkerahan saa aina töitä. Miehenikin sanoi, että pystyisi tekemään töitä niin ettei tarvisi aina olla viikkoja pois.

Ajattelin että nyt se elämä alkaa, mieheni joka oli myös paras ystäväni rinnalla alkaisi onnellinen loppuelämäni. Mutta... tuli miehen ystävät, kaikenlaista saunailtaa ja iltakaljaa. Kaikki muuttui, työmatkat siirtyivät aina kauemmaksi. Tuli ensimmäiset riidat. Turhanpäiväisiä hankintoja, radio-ohjattavia helikoptereita yms. (olivat hänelle itselleen). Minä puhuin, että kun asumismenot triplaantui ettei ollut varaa. Ei vaikutusta. Pihistin joka asiassa (olinhan työtön hetken aikaa) luovuin kaikesta turhasta. Sanoin hänen kysyessä syntärilahjatoivetta, että älä osta mitään kun ei ole varaa. No hän teki kuten pyysin. Ihmettelin luotolla ostettua 250 € ostoa, ei tiennyt kuuleman mitään ja aikoi selvittää asian pankista. Leikin itse salapoliisia... oli ostellut jotain vehkeensä suurennuspillereitä. Kiitos, yritin itse kituuttaa ja maksella velkoja pois ja luopua turhista... Silloin tapahtui ensimmäinen kosketus nettipeleihin.

10 tai 20 pistin bingoon ehkä kerran viikossa. Jos voitin niin siirsin heti pois. Sitten sairastui äitini ja lähdin lasten kanssa viikoksi häntä auttamaan. Sanoin lähtiessäni, että tiukkaa on, mutta selvittää kyllä. Sovittu. Koitti kotiinlähtöpäivä. Menin tilille.. mitä helv... ukkokulta oli käynyt ryyppyreissulla. Taas tappelua puhelimesta! Pääsin kotiin kyllä mutta lainanmaksupäivä oli tulossa. Siirsin luotolta rahaa saadakseni lainan maksettua. Mieheni lähti 800 km päähän komennukselle, minä yksin lasten kanssa vielä aivan vieraassa kaupungissa. Pelasin sillon tällöin 20-50 €, monesti voitin monta sataa. Kaikki oli ok.

Sitten napsahti jättipotti. Ilmoitin miehelleni, että kävin silloin tällöin pelaamassa ja voitin. Nyt säästöön rahaa, monta vuotta kituuttanut, niin nyt ostan lapsilleni ja äidille jotain. Ukko meni ja osti ensimmäisenä 500€ puhelimen. Sitten lähdettiin kätteleen moottoripyörää.. Kaikki meni enkä raaskinut ostaa itselleni mitään. Masennuin ja pelasin enemmän. Pyysin miestäni, että ottaa raha-asiat hoitaakseen. Ei siitä tullut mitään, milloin ei muistanut yms.

Sitten kaikki lähtikin lapasesta. En jaksanut välittää. Pelasin oman palkkani, sitten mieheni jätti laskut maksamatta. Voittaminen loppui kuin seinään. Tuli enemmän riitoja, mustasukkaisuutta mieheni puolelta, aivan syyttä. En uskaltanut lähteä ystävien kanssa baariin enkä soittaa kelleen vanhoille kavereille. Tulin epäluuloiseksi.. tutkin hänen puhelimensa ja sieltähän sitä löytyi, viestejä toisilta naisilta.. riitaa ja huutoa.. tuli ero, sain luottotiedot kuntoon ja muutettiin lasten kanssa.

Mies kävi leikkauksessa, hakkasi oven takana, soitti ja itki ettei pärjää ilman minua. Tulimme takaisin. Pelailin reilusti kunnes voitin taas jättipotin. Raha-asiat ajan tasalle, velat pois. Kaikki meni, mutta asiat oli kunnossa? Kävin pelaamassa vain silloin tällöin. Päätin, että ei siihen helvettiin enää. Mieheni humalapäissään naputti mulle aina, että kun pelaan kaikki rahat. Se ei pitänyt enää paikkansa. Asiat oli kunnossa raha riitti...hänelle. En pyytänyt ikinä mitään. Hän sai mennä harrastusporukan kanssa reissuihin ja ostaa mitä halusi. Kaikki oli kunnossa ja olin ylpeä, että järki tuli tähän päähän.

2015 tammikuussa kaikki kaatui... Tutkin mieheni puhelimen ja sinne oli jäänyt viesti. Hänellä oli suhde, oli kestänyt 2 kuukautta.. Unettomat yöt itkut ja raivokohtaukset. Löysin tämän naisen alastonkuvan läppäriltä (olin hänen vaatimuksestaan sellaisen ostanut kun työkampällä olisi jotain tekemistä...) Laitoin tälle toiselle naiselle pari nasevaa

viestiä. Oli maanantai ja mieheni satojen kilometrien päässä juuri aamulla lähtenyt töihin. Puhelin soi ja tämä toinen nainen soitti..Tyyli oli: "Mikä sä luulet oikein olevas joku 45 kiloinen kirppu. Mä olen kuule tuntenu sun miehes jo 2 vuotta!"

Arvatkaa kaaduinko, minut oli lyöty uudestaan maahan. Voitte ehkä jotenkin kuvitella sen kiukun ja raivon, kun ajoin autolla 300 kilometriä sinne missä ukko oli töissä..Huutoa,tappelua! Minä olin ryssinyt meidän raha-asiat, mutta minä myös korjasin ne ja pidin ne kunnossa. Tässä oli anteeksianto. Elämä valui viemäriin. Huusin ja raivosin miehelleni, että tee jotain! Korjaa mitä olet rikkonut! Mitään ei tähän päivään mennessä ole tapahtunut (paitsi toinen nainen jäi kuvioista), mutta niitä tekstiviestisuhteita oli lisäksi ollut näiden 8 vuoden aikana ainakin 20. Tämän yhden kanssa hän oli mennyt pitemmälle.

Puolen vuoden päästä tapahtuneesta miehelläni on 20 tuhatta lisää velkaa, koska pelaan taas... Olen tämän hänelle kertonut. Sanoin, että ensin velkaa oli vain talo ja auto, nyt sitä on 15 eri paikasta... Tee jotain, ole kiltti, ei mitään. Nyt 19.10.2015 on päätösten aika, pelaaminen loppui, taas. Kestääkö se nyt vai heittääkö vielä joku paskaa niskaan? Silloin ei taida enää voimat riittää taistella.

Nimimerkki:

Minä ja minun elämäni

link

Lähde verkko-osoite:<https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/pelaaminen/uusi-alku-ei-ollutkaan-aivan-sitamista-haaveilin>